

DE TOEKOMSTIGE ONTWIKKELING VAN HET GEESTELIJK LEVEN OP AARDE

24 februari 1956

Goedenavond, vrienden,

Ik mag u er nog wel even aan herinneren, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Voor de paar getrouwen, die aanwezig zijn, meen ik met deze enkele woorden voldoende gezegd te hebben. Ongetwijfeld zou ook in de cyclus: "Kleine dingen" nog wel wat te zeggen zijn. Ik meen er echter verstandig aan te doen deze reeks voor hedenavond te laten rusten. Wij kunnen op het ogenblik prettig met elkaar spreken. Daarom hoop ik, dat u het mij ten goede zult houden, wanneer ik een eigen onderwerp aan de orde stel, dat m.i. ook zeer belangrijk is: De Toekomstige Ontwikkeling van het Geestelijk Leven op Aarde.

Denk niet, dat ik u nu toekomstbeelden ga schetsen. Dat is misschien wel amusant, zelfs interessant, maar het heeft voor u nog betrekkelijk weinig waarde.

De wereld bevindt zich in een periode van overgang, vooral waar het geestelijke invloeden betreft. Wij hebben u er al meerdere malen op gewezen, dat deze invloeden al sterker en sterker merkbaar zijn geworden over heel de wereld.

Als één der meest in het oog springende kentekenen noemden wij al het feit, dat geloof, esoterische wetenschap en de z.g. reële wetenschap elkaar meer en meer benaderen. Aan de hand hiervan zou ik gaarne trachten met u een beeld op te bouwen van de ontwikkeling, die komen moet.

Wanneer de wereld wisselt van hoofdvloed, verandert ook de tendens van alle leven en streven op aarde. Het verleden nu was hoofdzakelijk op het emotionele gericht. Wanneer wij de godsdienstige, de esoterische, en de magische beleving zien, zoals deze werd doorgemaakt in de afgelopen 2.000 jaar, kunnen wij voor onszelf vaststellen, dat de gevoelswaarde daarin een veel grotere rol speelde, dan de redelijke waarde van het zelfstandig denken en streven. Het geloof was voor velen vastgelegd in de verklaringen van de geestelijkheid. Zelfs in deze tijd is voor velen het geloof beperkt en vastgelegd in een catechismus, of een reeks van geloofsartikelen. Men aanvaardt deze zonder redelijk denken, zuiver emotioneel.

Men voelt, dat de beter wetende geestelijkheid, de geleerden en de studenten op dit gebied het recht hebben om deze dingen te zeggen en voelt zich niet in staat zonder leiding zelfstandig verder te gaan en zelfstandig te denken. Men komt daardoor tot een aanvaarden op gezag. Dit geeft het gevoel, dat men dan veilig is. Ook in een dergelijk geloof kan men zeer zeker grote geestelijke hoogten bereiken, maar deze hoogten worden slechts dan bereikt, wanneer wij met geheel ons gevoel onder uitschakeling van de rede op kunnen gaan in de Goddelijke aspecten - de lichtende Krachten -, die nu eenmaal deze afgelopen periode beheerst hebben.

Was dit vroeger mogelijk, zo staan de zaken er op het ogenblik enigszins anders voor.

In de eerste plaats valt ons op, dat men, zowel in godsdienst als wetenschap, steeds minder afkerig wordt van het abstracte denken. De godsdienst van deze dagen bindt zich allang niet meer aan concrete door mensen gevormde voorstellingen, ofschoon deze vroeger alle godsdienstige voorstellingen, zowel als alle denkbeelden over een hiernamaals geheel beheersten. God is op het ogenblik tot een abstractie geworden, terwijl de duivel geworden is tot een invloed des kwaads, uit mensen geboren i.p.v. een demon, die in een bepaalde nauw-omschreven vorm ronddooit over de wereld.

Abstracties zien wij ook in de wetenschap. Vroeger achtte men iets slechts dan bewezen, wanneer een bepaald experiment bij herhaling dezelfde uitkomsten gaf en men - zeer belangrijk - de verkregen uitkomsten redelijk kon verklaren. Op het ogenblik denkt men daar iets anders over. Op het ogenblik wil men gaarne een abstracte niet-direct bewijsbare stelling accepteren, indien bij herhaling ongeveer gelijke resultaten optreden en de gegeven verklaring niet in strijd is met geconstateerde neveneffecten.

Zo is de mens bv. doorgedrongen in de menselijke geest en stelt regels aangaande menselijke psyche, die de laatste tijd meer en meer veld winnen. Ja, dit gebied is van buitengewoon groot belang geworden. Men probeert de waarden van elkaar te onderscheiden. Integendeel, men ziet verschillende drijfveren, die elk

op een ander niveau van bewustzijn liggende, elk voor zich de persoonlijkheid kunnen stuwen in een bepaalde richting.

Godsdienstig: niet meer één kracht, die als geheel over moet gaan, of op aarde terug keren, een opstanding der doden, in geheel werkelijke en volledige vorm, maar daarvoor in de plaats begrip omtrent verstand- en bewustzijnswaarden, die de eigenlijke persoonlijkheid voeren en te allen tijde in staat zullen zijn zo nodig de persoonlijkheid ook in stoffelijke vorm op te bouwen. En dit, begrijpt men, is meer dan voldoende voor een "opstanding uit den dode".

Ik zou nog lang zo verder kunnen gaan, maar deze paar punten door mij geconstateerd en de velen, die u zelf heeft opgemerkt, zullen wel voldoende zijn u aan te tonen, dat het denken der mensen thans een nieuwe, geheel andere weg inslaat.

Ook op het gebied van het spiritisme zien wij dit. Van de simpele eenvoudige boodschappen, die eerst van geest tot mens werden gegeven, komen wij langzaam tot een minder directe, maar belangrijker beleving. Het spiritualisme is in de praktijk tot godsdienst geworden. Verschijnselen, die men niet zonder aarzeling nog spiritistisch wil noemen, brengen, zoals ook wij trachten te doen, een lering aan de mensheid, die zowel hun geestelijke bewustwording als hun algemene ontwikkeling vergroot. Dit is geen toeval: de toekomstige wereld moet een wereld van de rede zijn. De tijd van het gevoel gaat voorbij. Men spreekt u van het komende tijdperk onder Aquarius. Maar wat is Aquarius eigenlijk? Zie het eens na in een astrologisch handboek. Wat voor eigenschappen heeft de Aquariusbewoner? Geneigd tot studies van het occulte en esoterische. Redelijk. Soms daadkrachtig. Staat altijd klaar met verklaring en uitleg. Vaak nogal op de penning. Ga het maar na.

De Aquariusbewoner is een denker, een verstandmens. Een verstandmens nu kan redelijk esoterische waarden benaderen en komt tot grotere bereiking op dit gebied dan menig andere. Maar wanneer de Aquariustijd dan gaat komen, zullen wij begrijpen, dat juist deze invloeden in steeds sterkere mate in de wereld kenbaar zullen worden.

Hieruit volgt, dat de mensheid een verschuiving van haar beleven naar het verstandelijke, het redelijke, ja, het esoterisch-technische door gaat maken. De geestelijke ontwikkeling in de toekomst zal steeds sterker de nadruk leggen op eigen bereiking en vermogen. De nadruk valt op persoonlijke vrijheid, persoonlijk onderzoek en een persoonlijk aanvaarden. Ook ligt de nadruk op een consequent beleven der dingen.

Reeds thans roepen krachten uit het verleden: "Wij moeten er zorg voor dragen, dat de esoterische geheimen niet te snel worden geopenbaard." Anderen daarentegen roepen: "Dit is juist het kenteken van de nieuwe tijd. Het is nodig, dat de eens geheime scholing thans voor een ieder bereikbaar wordt." Het is het gevoel, dat de mens niet rijp acht, behalve één enkele uitzondering misschien, de grote verantwoording te dragen van de geheime kennis. Maar daartegenover staat de nieuwe realistische denkwijze, die stelt, dat niemand, die niet de Goddelijke krachten weet te benaderen ooit daadwerkelijk iets zal hebben aan esoterische kennis en macht.

Zwartmagische krachten hebben eens de wereld beheerst. In verweer is de wereld toen veranderd. Wanneer het noodzakelijk is, zal dit nogmaals gebeuren. De mensheid heeft recht, zo zij kan, de geheimen der Schepping te doorgronden. De mensheid heeft het recht om geestelijk en stoffelijk, voor zichzelf te zien, wat het erfdeel is, dat het Goddelijke aan elk daaruit gesproten wezen als recht toestaat.

Denk niet, dat dit dwaasheden zijn. Het is waar. Een nieuwe wereld vraagt een nieuwe mens. Een mens, die nuchter, logisch, alles voor zichzelf beredenerend voor zichzelf de weg van de bewustwording zoekt.

Vooral in het begin van de nieuwe tijd zullen wij daarom zien, dat de Yogi-beweging sterk toeneemt. Niet, omdat dit de enige weg is, maar omdat bepaalde soorten Yoga de mens in staat stellen door een opklimmende reeks van meditaties te komen tot een bewust uitsteden naar andere werelden en het redelijk verwerken van de bovennatuurlijke invloeden in zijn eigen wereld.

Dit is een noodzaak, die echter ook op een andere wijze vervuld kan worden. Wanneer u voortdurend tracht uzelf te kennen, redelijk en logisch tracht te denken en slechts datgene aanvaardt, wat daadwerkelijk voor u aanvaardbaar is, dan kunt u nu al komen tot een aanmerkelijke mate van verlichtheid.

Wanneer echter de gehele mensheid een dergelijk verlicht-zijn bereikt, dan wordt het geestelijk weliswaar moeilijker, maar veel nuttiger en bevredigender om op deze wereld te leven. Stel u een wetenschap voor, die niet alleen bewijst, dat er een hiernamaals bestaat - dit zal zeker gebeuren -, maar u bovendien verklaart, hoe dit met het leven en alle waarden daarvan moet samen hangen. Dit binnen een groter geheel, dat zij - zij het meest nog theoretisch - weten te definiëren, te benaderen en te omschrijven. Stel u een wetenschap voor, die gelijktijdig godsdienst en esoterische scholing is. Wat draagt een mens, die in een dergelijke periode mag leven dan een veel zwaardere verantwoording dan u juist door de uitgebreide kennis, die hij zal bezitten en de grote machtsmiddelen, die hij zal kunnen hanteren, zal deze mens zichzelf voortdurend meer en beter leren te bedwingen, zal hij voortdurend meer mens dienen te zijn. Overigens, ook al heden ten dage, hanteert de mens technisch machtsmiddelen, die eens een esoterisch geheim waren, ofschoon hij de consequenties daarvan nog niet beseft. De nieuwe mens zal voortdurend meer de ethische en Goddelijke waarden, die in hem leven, op de voorgrond stellen. Dit is noodzakelijk wil hij niet door een niet aanvaarden van zijn volledige verantwoording ten gronde gaan. Er zijn leidende krachten, die de wereld voortdurend verder trachten te brengen. Inderdaad! Ik weet, dat er velen zijn, die voortdurend een beroep doen op hun Meesters, hun geleiders, op de geopenbaarde godsdiensten, de openbaringen, die door iemand van Goddelijke afstamming in een leer werden vastgelegd. Maar in de nieuwe tijd hebben al deze dingen geen kracht meer. In die tijd kan men zich niet meer beroepen op een Verlosser, Die, zoals men dit gevoelsmatig kon aanvaarden, alle schulden voor de mens wel zal dragen. Dit kan de nieuwe mens dan niet meer aanvaarden, waar dit niet mogelijk is, indien er een rechtvaardige en redelijke Godheid bestaat, Die zonder enige willekeur aan al Zijn schepselen gelijke mogelijkheid tot bewustwording geeft.

De mensheid zal niet meer kunnen geloven in een godsdienst, die apodictische leerstellingen zet, dogma's stelt, vorderingen aan de mens stelt, die rede en logica niet kunnen volgen. Geloof niet, dat de riten, de pronk en praal, die nu menige religie kenmerken, ten gronde zullen gaan. Integendeel! Daaraan zal ook de nieuwe mens behoefte hebben. Behoeft, omdat zij voor hem dan een redelijk opgebouwde methode wordt om te komen tot een verheldering van eigen inzicht.

Op het ogenblik ziet men een koraal of een fuga als een melodie, die je kan ontroeren. Later echter zal men het zien als een reeks van in tonen uitgedrukte formules, die gezamenlijk een wijze van benadering van het Goddelijke tonen. Een invloed, die men kan ondergaan met vele zintuigen buiten de rede om, zodat zij het effect van eigen redelijke overpeinzingen versterken. De in de canon staande symbolische gebeden zullen ook in de toekomst nog steeds gebeden worden, maar zij zullen niet meer zijn: een zing-zang, die men zegt, omdat het nu eenmaal zo hoort. Het wordt een overpeinzing, die geleidt in een vast gevormd kanaal, uitdrukking geeft aan de innigste gevoelens en vooral ook innigste gedachten van de nieuwe mensheid. Laten wij ons deze wereld dus niet te nuchter en te doods denken.

Levendiger dan ooit tevoren zal de vernieuwde mensheid zijn. Redelijker, meer overlegd, meer bewust ook van eigen vermogens en verantwoordelijkheid. Beheerst zal deze mens zijn, zoals noodzakelijk is geworden door de loop der dingen, beheerst wordt hij echter door de rede. De rede, die hem dan is geworden de enige leidende factor in zijn leven, de rede, die het hem onmogelijk zal maken zich te binden aan magische of esoterische scholing, die uitgaat van apodictisch gestelde waarheden, die iedere leerling zonder bewijs of onderzoek dient te aanvaarden, wil hij tot haar worden toegelaten.

Wel zal men de waarheden van anderen altijd gaarne aanhoren, beschouwen en onderzoeken. Maar men zal zich niet aan de waarheid van een ander binden, omdat een vrij onderzoek voor een aanvaarding in het "IK" noodzakelijk is.

Waarom ik deze dingen nu aan heb gesneden? Och, u bent met een kleine groep en juist in een kleine groep kun je die dingen gemakkelijker zeggen dan wanneer er een zaal vol is met mensen, alleen geladen met tegenstrijdige gedachten en gevoelens. Misschien ook, omdat ik hoop, dat u reeds een deel uit zult gaan maken van deze nieuwe mensheid. Want elke geestelijke ontwikkeling heeft zijn pioniers nodig. Pioniers, die weliswaar soms speciaal voor dat doel geboren worden, maar ook vaak, zichzelf ontwikkelend, plotseling de nieuwe gedachte kunnen begrijpen en trachten te bewerkstelligen, dat zij door de wereld aanvaard zal worden.

Het zou goed zijn, wanneer de wereld van heden thans reeds deze geestelijke zelfstandigheid en deze geestelijke aanvaarde verantwoording voor daden, gedachten en bestrevingen zou willen aanvaarden. Alleen zó kan de grote schok, de botsing tussen oud en nieuw verzacht worden, zodat zij minder vernietigt. Wanneer de oude dingen vallen en slechts de ruïnen overblijven, wat eens de mens een geloof, een verwachting, een zekerheid was, dan breekt de mensheid vaak los, dan gooit men alles overboord. Men spreekt niet meer van zede, ethiek of moraal. Men denkt niet meer aan verantwoordelijkheid: men leeft, leeft vaak tot in het beestachtige.

Het kalme optreden van één enkele mens heeft echter al eerder grote menigten tot het besef van hun verantwoording gebracht. De mensen, die na redelijk overleg de verantwoording voor hun daden dragende nu reeds leven, zijn het tegengif, dat nu al een onderdrukken tegen chaotische machten betekent. En de macht en de chaos zullen in de komende tijd nog enkele aanvallen doen op de wereld, waarin u leeft.

Denk niet, dat dit een zending of een boodschap is. Ik zend u niet uit in de wereld met zo iets. Dat kunt u hoogstens zelf doen. Ook is het geen boodschap of openbaring voor de wereld, want de wereld kan dit weten. Het is een vaststelling van feiten en een herinnering aan u dat wij, die ons in de geest en in de stof verdraagzamen noemen, indien wij dit wensen juist hier een grote taak voor ons zien liggen. Een taak, die belangrijker is dan alle organisaties, belangrijker dan alle bijkomstigheden van stoffelijke aard. Het is onze taak juist door het verdraagzaam zijn tussen oud en nieuw, waar wij zelf het nieuwe aanvaarden, maar toch nog het oude begrijpen, te zorgen dat niemand nodeloos, geestelijk of stoffelijk, onder gaat. Vooral, wanneer de vernieuwing, die meer en meer vaart wint, de mensheid overspoelt, tot zij dreigt te verdrinken in de veelheid van nieuwe krachten en ideeën. Juist daarom heb ik u dit alles gezegd.

Je kunt natuurlijk over dit onderwerp nadenken, maar ik zou het op prijs stellen, wanneer over dit onderwerp geen vragen worden gesteld. Ik geef het woord thans over aan de tweede spreker.

Goedenavond.

SEKSUELE VRIJHEID

Goedenavond, vrienden,

Dit onderwerp is er een naar uw eigen verkiezing. Wanneer u er een hebt, vertel het dan maar.

Vraag: Er zijn twee vragen binnengekomen n.a.v. een verhandeling over seksuele vrijheid. De vraag is: de spreker van 2 weken geleden was voorstander van seksuele vrijheid voor de jeugd. Geldt dit onverminderd voor seksueel contact tussen volwassenen en kinderen? Hebben de ouders een taak bij de inleiding van hun kinderen in het seksuele leven? Vindt naar uw mening ook het homoseksueel contact zijn plaats in dit systeem?

Antwoord: Ik meen inderdaad, dat dit een nadere beschouwing waard is. Wanneer wij het woord "seksueel contact" gebruiken, moeten wij daarbij denken aan al hetgeen, middellijk of onmiddellijk met geslacht en geslachtsdaad in verband staat. Het woord in deze zin verstaande moeten wij absoluut ontkennen, dat de ouderen gerechtigd zouden zijn tot een vrij seksueel contact met kinderen.

Wanneer de jeugd met personen van haar eigen leeftijd een dergelijk contact heeft, wil dit zeggen, dat gelijkelijk onrijpe geesten elkaar hier op stoffelijk terrein ontmoeten en ten opzichte van elkaar een onthullende, maar bovendien een beschavende werking hebben.

Wanneer ouderen een dergelijk contact tot stand gaan brengen met minderjarigen dan wordt dit geheel anders. De oudere heeft in het seksueel contact dan volledig overwicht en wordt als leidende factor vaak kritiekloos aanvaard. Er is hier geen sprake meer van een zelfzoeken naar uiting, maar er is nu sprake van het ondergaan van de uiting van een ander. In dit geval blijkt dit volledig fout. Want de jeugd, die op een dergelijke wijze wordt ingewijd, zal over het algemeen vreemd, zo niet zonder enig respect komen te staan tegenover de andere sekse.

Of de ouders een taak hebben bij de inleiding van de jeugd in het seksueel verkeer is een vraag, die wat moeilijker te beantwoorden blijkt. Laat mij dus eerst duidelijk maken, wat voor vrijheid in dit opzicht voor de jeugd begeerlijk is. Zij dient te weten, wat de consequenties zijn. Zij dient te worden voorgelicht over alle middelen, om deze consequenties zonodig te verschuiven, of te voorkomen. Verder dient de jeugd te leren zich binnen redelijke grenzen niet voor deze dingen te schamen. De ouders hebben dus een grote voorlichtende taak. Zij hebben echter niet de taak zelf een dergelijk contact te bevorderen of te remmen. Met het eerste zult u het ongetwijfeld eerder eens zijn dan met het tweede. De reden is, dat de jeugd door een experiment, dus door het zelf zoeken en onderzoeken, haar geestelijke rijpheid op dit gebied snel bereikt. Maar wanneer de ouders een dergelijk contact voor het kind tot stand gaan brengen, ontstaat vaak een reeks van complexen. Verder: waar blijft dan de vrije wil, de eigen beleving, de zelf gekozen toenadering van het kind? Wanneer de ouders hier echter een te sterk remmende invloed uit gaan oefenen, krijgen wij schuldgevoelens, of het gevoel onrechtvaardig behandeld te zijn. Dit met de daaruit voortvloeiende ontduiking van het ouderlijk gezag; kijk maar naar de toestand op het ogenblik. Dit gaat vaak met een opzegging van vertrouwen aan de ouders.

Het feit, dat de puber zich vaak van de ouders afkeert en in de buitenwereld zijn kontakten en vertrouwden zoekt, wordt door sommigen ouderen gezien als een zich onttrekken aan de ouders, een daarvan scheiden. Wanneer wij in feite de toestand verder nagaan, blijkt ons, dat wanneer na enig geëxperimenteer de puber uiteindelijk zover komt, dat hij voor zijn leven zelf een vorm gaat zoeken en zelfstandig richting tracht te geven aan zijn leven, hij of zij zich veelal baseert op de ouders.

Hij/zij volgt het voorbeeld, dat zij hebben gegeven. Denk dus niet, dat de puber voor zijn ouders dus geen respect heeft. Hij kan echter hun gezag niet aanvaarden in een tijd, dat hij zelf wenst te experimenteren. Het is begrijpelijk, dat hij hierbij de leiding van de ouderen, die steeds weer trachten te voorkomen, dat de jeugd dezelfde fouten maakt, niet kan accepteren. Er zijn fouten, die hij zelf gemaakt moet hebben om te kunnen begrijpen wat ze betekenen.

De ouders zullen dus niet te zeer remmend op moeten treden. Zij moeten echter trachten al hetgeen er op dit gebied nu eenmaal veelal plaats moet vinden zodanig in te voegen, binnen het normale levensschema van hun kind, dat hieraan niet te veel tijd wordt besteed en zo mogelijk, dat hieruit geen blijvende onaangename gevolgen voortspuiten. Dit wil niet zeggen, dat men voortdurend in moet grijpen. Wanneer men het kind went aan discipline - wat men in deze tijd nogal eens vergeet - anderzijds het een redelijke vrijheid laat en daarin een volle verantwoording, zal men m.i. de beste resultaten kunnen bereiken.

De vraag in hoeverre de homoseksualiteit hiermede van belang kan zijn, wordt een nog weer gevaarlijker onderwerp.

Zoals u weet, behoort bij kinderen masturbatie tot de normale verschijnselen. Zelfbevrediging in de beginperiode van de puberteit is een normaal verschijnsel. Dit ongeacht de sprookjes over idiotie, krachtverlies en ondergang, waarmede men soms tracht deze dingen te voorkomen.

Mag ik hierbij meteen vaststellen, dat al deze verhaaltjes zonder enige grond en volkomen uit de lucht gegrepen zijn? Zij zijn eerder het resultaat van de afschuw, die de volwassene vaak heeft van dergelijke praktijken bij een kind dan een wetenschappelijke realiteit.

Verder is het begrijpelijk, dat in het begin van de puberteit, wanneer de kinderen zich vooral tot de eigen sekse voelen aangetrokken, jongens tot jongens en meisjes tot meisjes, een vriendschap gevormd kan worden, die soms wel eens intiemer wordt dan wenselijk ware. Dit is op zichzelf niet belangrijk.

Homoseksualiteit is een verschijnsel, dat in het leven veel meer voorkomt dan men in doorsnee aanneemt. Buitenechtelijk heteroseksueel verkeer komt ook ontstellend veel voor, wanneer men meent, dat de mensen zich over het algemeen houden aan de voorwaarden, die de maatschappij daarvoor stelt. Op zichzelf kunnen deze kontakten weinig kwaad.

Wij mogen echter niet onderschatten, wat er aan gevolgen voort kan komen uit het aanmoedigen van homoseksueel, of heteroseksueel verkeer bij de jeugd. De experimenterende jeugd heeft nog geen inzicht in de werkelijke waarde en betekenis van het seksueel verkeer. Het is voor hen nog een spelletje, dat op zichzelf opwindend is en opwindender wordt naarmate het meer verboden is. Velen grijpen hier naar in de eerste plaats terwille van de sensatie, de prikkel van het verbodene.

Ik meen echter, dat zowel de mens, die door een speling van klierwerkingen tot een echt homoseksueel werd, als de normale mens in gehuwde staat, mij toe zal geven, dat het geslachtelijk verkeer op zichzelf betrekkelijk geringe waarde heeft, wanneer niet innerlijk gevoel, geestelijk contact, ervaren van innerlijke waarden, dit tot een symbolische handeling maken. De geestelijke eigenschappen zijn van veel groter waarde dan de helaas sterk overschatte zuiver lichamelijke kontakten.

Wanneer men nu een kind zou brengen in de wereld van het bewust homoseksuele - waarbij wij niet dienen te vergeten dat de wereld hiertegenover veel scherper veroordelend staat dan tegenover het normale geslachtsverkeer - dan zal het kind hierdoor juist zeer sterke prikkels ondergaan. Het komt dan vaak afwijzend te staan tegenover een normaal geslachtsverkeer, dat het kind immers niet kent.

Bij deze afwijzende houding zal het niet meer in staat zijn het experiment van contact der beide seksen en het ondergaan van de daarbij optredende emoties te ervaren. Dit experiment vindt te allen tijde plaats, onverschillig of de wereld dit goedkeurt of niet, onder normale omstandigheden.

De doorsnee homoseksueel leidt een droevig leven. Men kan zich daarvan nu wel afmaken door te zeggen, dat het toch niet mag en dat het maar smerig is, maar daarmee is men er nog niet. Dat u het zo beschouwt, is uw zaak. Omgekeerd is het voor de homoseksueel zijn eigen zaak, of hij een normaal geslachtsverkeer als iets stuitends wil zien. Dat zijn persoonlijke kwesties zonder meer. Maar door de houding der maatschappij staat een homoseksueel verlaten in de wereld. De mogelijkheid tot het vormen van permanente banden, zoals de beide seksen in hun verkeer dit kennen, wordt hem niet gegeven. Hij kan dus vooral aan zijn gevoelsmatige behoefte over het algemeen slechts zeer ten dele tegemoet komen. Een homoseksueel, die eerlijk is tegenover zichzelf zal onmiddellijk toegeven, dat het een misdaad is om een minderjarige te verleiden tot deze praktijken en hem zo mede te slepen in een dergelijke vereenzaming in zo'n ongelukkige toestand.

Dat de schuld hiervan ten dele bij de maatschappij ligt doet niet ter zake. Het zal waarschijnlijk nog lang duren voor zij haar houding tegen een dergelijke a-normale seksuele drift verandert. De invloed van de oudere homoseksueel op het kind - dit geldt overigens voor beide geslachten - leidt deze tot een afraden van enig contact met de andere sekse. Een soort uiting van jaloezie misschien. Voor het kind vaak toekomstbepalend echter.

Ik moet op grond van de ervaringen, die de mensheid hiermede heeft opgedaan en die wij zeer volledig kunnen overzien en resumeren, ten sterkste afraden het te laten komen tot een normaal of een homoseksueel contact tussen volwassenen en kinderen.

Waar deze dingen tussen minderjarigen experimenteel optreden zijn zij niet van zo'n ernstige aard. Maar waar de hartstocht en gevormde lusten van de volwassenen sterk in het spel komen, wordt de levensmogelijkheid en de levensvreugde van de kinderen hierdoor geschaad of vernietigd.

Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt, dat ik deze dingen wat scherp omlind zeg, maar dit alles zijn feiten. Ik voor mijzelf, misschien wel door mijn geestelijke status hierover wat ruimer oordelende dan de meesten van u, zie voor het homoseksueel contact tussen volwassenen geen ernstig bezwaar. Indien zij beiden deze behoefte gevoelen, het met elkaar eens zijn en niemand schaden, waarom zouden zij het dan niet doen. Het is een zuiver dierlijke kwestie en indien het voor een dergelijk mens nu eenmaal een emotionele behoefte betekent, nu ja, soit. Dat moeten wij dan maar accepteren. Hier worden geen levens vernietigd. Het zijn hier gevormde mensen, die de consequenties van hun handelingen kunnen en durven aanvaarden.

Dit geldt natuurlijk alleen voor degenen, die werkelijk door innerlijke drang hiertoe gedreven zich aan deze praktijken overgeven. Ik kan voor hen meer respect koesteren dan voor de vaak gerespecteerde normale mensen, die de lichamen van hun medemensen exploiteren, terwille van geldelijk gewin.

Indien u mij een misschien wat shocking woorden wilt vergeven: ik heb meer respect voor de publieke vrouw die zich openlijk aanbiedt dan voor de persoon, die op slinkse wijze, zonder hiertoe zelf geneigd te zijn, misbruik maakt van de tegennatuurlijke lusten van sommige van zijn medemensen om ze daardoor af te zetten, af te persen, te vernederen etc. Want dat vind ik misdadig.

Ik wil dit echter niet verder doen ontaarden in een misschien te scherpe formulering van mijn inzichten en meningen. T.a.v. de gestelde vragen heb ik m.i. een voldoende duidelijk beeld van mijn mening hieromtrent gegeven.

Terugkerende tot het onderwerp: seksuele vrijheid voor kinderen, waar het hier uiteindelijk om gaat, mag ik u dus met nadruk verzoeken u als oudere te onthouden van het inwijden in daadwerkelijke zin van minderjarigen. Het de kinderen volledig inlichten, het hen duidelijk maken, hoe men ongewenste consequenties kan voorkomen, vind ik niet slechts redelijk, maar een verplichting van de ouders. Op het ogenblik, dat een dergelijk contact mogelijk en in de moderne maatschappij haast onvermijdelijk wordt is dit m.i. een deel van de verantwoording, die men als ouder op zich neemt. Dit hoort bij de opvoeding. Het lijkt mij onnozele kwezelarij om bv. het bestaan van voorbehoedsmiddelen en de gebruiksmogelijkheden hiervan angstvallig te verhullen. Met het resultaat, dat de kinderen soms hun leven lang boete betalen voor hun jeugdige experimenten, gezien de gevolgen, die door onwetendheid hieruit voortkwamen. De ideële zijde en eigen opvattingen omtrent het al of niet geoorloofd zijn van deze voorbehoedsmiddelen kan men dan tevens tot uiting brengen. Dit is Uw recht.

Ik ben bang, dat ik weer tegen heel wat zere schenen heb geschopt. Laten wij echter reëel zijn. Hoeveel huwelijken zijn er niet mislukt, omdat het, zoals men het populair uitdrukt een "moetje" was. Het is eigenlijk een ongelukje, maar soms worden twee mensenlevens erdoor vernietigd. Wat u niet kunt voorkomen is, dat de jeugd op dit gebied experimenteert. Tracht dus het experiment zoveel mogelijk in de sfeer van het normale te brengen en leer het kind tijdig zich te beschermen tegen de gevolgen, die ongewenst zijn. Natuurlijk kunt u de jeugd van tegenwoordig wel reinheid prediken, maar door temperament en gelegenheid zal een 40 % hieraan geen gevolg kunnen geven. Voorkom dus, dat zij het slachtoffer worden. Waar echter homoseksuele praktijken met kinderen, of gewoon seksueel verkeer tussen minder- en meerderjarigen wordt vastgesteld, terwijl kan worden aangenomen, dat jong en oud in rijpheid sterk van elkaar verschillen, zou ik een ieder van u willen aanraden in te grijpen op de meest daadwerkelijke wijze. Hier worden levens in gevaar gebracht en - wat van ons standpunt erger is - zielen. Hier wordt de geestelijke bewustwording in gevaar gebracht. Dat kunt u, als een naar geestelijk bewustwordende mens, niet op uw verantwoording nemen. Dat u, zo mogelijk, dit ingrijpen zult doen verlopen zonder voor de deelhebbenden onaangename en kwetsende gevolgen, is duidelijk. Maar indien het niet anders kan, zou ik u aan willen raden, liever met harde hand in te grijpen, dan geheel niet. Ik geloof, dat ik hiermede wel het onderwerp heb behandeld. Is er iemand die hierop nog commentaar heeft?

Vraag: Naar ik meen bestaat er vaak een erotische rem, die mede door het gedrag van de ouders wordt veroorzaakt. Zou dan een kleine aanmoediging niet op zijn plaats zijn?

Antwoord: Wanneer een dergelijke rem door de ouders is opgelegd, lijkt het mij zeer moeilijk als buitenstaander in te grijpen zonder de achting, die het kind voor zijn ouders heeft, te vernietigen.

Ik meen, dat de oprechte eerbied voor en vertrouwelijk contact met de ouders voor het kind, zelfs tot betrekkelijk late leeftijd, noodzakelijk is, wil er sprake zijn van een geestelijk gezond en redelijk normaal leven. In een dergelijk geval zou ik dus eerder trachten de ouders te wijzen op hun fout en hen te zeggen, wat te doen, dan mij te wenden tot het kind.

Wanneer u met het kind veel in contact bent, zou het hoogstens verantwoord zijn een wakend oogje op de ontwikkelingen te houden, opdat het kind niet plotseling komt te staan voor dingen, die het niet begrijpt of die voor het kind niet aanvaardbaar zijn.

In een dergelijk geval ontstaat n.l. kunstmatige frigiditeit en deze kan vele mensen het leven tot een hel maken. Want dit wordt het gevolg van psychische en neurotische remmingen op het gebied, waarover u spreekt. Het is echter niet verantwoord andermans kinderen zonder meer te gaan inlichten, waar de ouders door hun kennis van hun eigen geaardheid - in hen aanwezig - die ook in het kind tot uiting komt plus de vertrouwelijke verhouding, die toch tussen kind en ouders dient te bestaan, over het algemeen wel en meestal beter in staat zullen zijn om dergelijke problemen op te lossen.

Het is niet de taak van iemand, zelfs indien dit als zending wordt beschouwd, om als buitenstaander andermans kinderen nu eens precies te gaan vertellen, waar het op staat. Wel is het zijn taak de ouders in te lichten en te overtuigen van het feit, dat het zowel voor henzelf als voor hun kinderen beter is, wanneer zij de seksuele aspecten van het leven zonder valse schaamte onder ogen zien.

Vraag: Stel dat de ouders een bepaald contact zien aankomen, maar een betere partij op het oog hebben. Is het dan niet verstandig deze betere partij aan te moedigen?

Antwoord: Ik ben bang, dat een dergelijke aanmoediging, ongeacht het waarschijnlijk contraire effect, een ingrijpen is, zowel in de vrijheid van het kind als in het gezag dat de ouders op hun kinderen dienen te hebben. Ook hier geldt weer, dat men als buitenstaander verstandig doet de ouders voor te lichten, maar m.i. niet gerechtigd is zich direct beïnvloedend tot het kind te wenden.

Vraag: En indien het ongewenste contact dan tot stand komt, of de ouders niet voldoende gezag hebben?

Antwoord: Dan is de verantwoording voor de ouders. Maar ik meen, dat zij het kind hierin voldoende vrij kunnen laten en hun invloed toch bevestigen door zonder omhaal met het kind alle consequenties te bespreken en vast te stellen. Dit is beter voor het kind. Misschien klinkt het u erg vreemd.

Ik vraag mij wel eens af, waarom zoveel ouders aarzelen hun rijpe kinderen, van zeggen wij 15, 16 en 17 jaar, in te lichten over de moeilijkheden, die een buitenechtelijk of seksueel verkeer tussen ongehuwden zonder sanctie der gemeenschap in maatschappelijk en sociaal opzicht vast kunnen zitten. Er zijn nog te veel jongens van 17 jaar, die er geen begrip van hebben, wat de woorden "spoedhuwelijk" of "alimenteren" betekenen. Een onding in deze moderne wereld, waarin kinderen van 15 jaar reeds rustig zonder toezicht fuifjes houden, die duren tot ver na middernacht. Een wereld, waarin de jonge mensen uren lang gezamenlijk langs de straten slenteren, of zonder scheiding der sekse kamperen. Zij móéten wel op de hoogte zijn van alle mogelijke consequenties van hun daden. Ook het jonge meisje moet zich kunnen realiseren, wat het baren van een onecht kind betekent, zelfs in de huidige maatschappij.

Wanneer een ouder al deze dingen met het kind bespreekt en daarbij desnoods nog de opmerking maakt: "M.i. is die en die niet voor je geschikt om de volgende redenen. . .", dan doet de ouder hier, wat gelijktijdig zijn plicht en zijn recht is.

M.i. heeft de ouder niet het recht te zeggen: "Mijn mening is beter dan de jouwe, dus doe, zoals ik je gezegd heb". Toch ben ik bang, dat de voorlichting daarin zal ontaarden. Het feit, dat men de jeugd te weinig verantwoording oplegt in deze tijd, maakt ook de volwassene van de toekomst steeds minder verantwoordingsbewust. Naar mijn idee moet dus gelden: vertel ze precies, waar het op staat, maar laat ze zelf de consequenties dragen. Dit lijkt mij hier de enige juiste methode.

Vraag: Maar is het onderscheid, dat de maatschappij maakt tussen het "echte" en het "onechte" kind geen grote onrechtvaardigheid?

Antwoord: Ik ben het met u eens, dat men als mens een ieder gelijkelijk het recht tot geboorte toe moet kennen, ongeacht op welke wijze dit nu toevallig gebeurde. Het is redelijk aan te nemen, dat een mens op de wereld komt zonder enige schuld aan de voorgeschiedenis van de geboorte te hebben. In dit opzicht is dus ieder mens gelijkwaardig.

Waar het echter in de maatschappij onder de toestanden, die op het ogenblik nog bestaan, een zware handicap betekent onechtelijk geboren te zijn - ook al telt dit slechts op sociaal en materieel gebied - kunnen wij moeilijk zeggen: laten wij deze dingen dan maar weg cijferen. Zelfs indien wij dit zouden doen, blijven er bezwaren. Een jonge moeder, ook al is zij ongehuwd, dient bij haar kind te blijven. Maar ongehuwd zijnde, moet zij ook de kost verdienen voor zich en haar kind. Deze dingen gaan zelden samen. Men dient ook te wijzen op dergelijke consequenties.

Vraag: Ben ik dan te idealistisch in mijn denken?

Antwoord: Dat niet direct. Maar al hebben wij nog zoveel idealen, toch dienen wij realistisch te blijven, en in de eerste plaats de werkelijkheid te zien. Ongetwijfeld klinkt dit onaangenaam in de oren van hen, die hun tijd vooruit willen streven. Wat men echter dient te doen is: voor jezelf al datgene, wat je ideëel nu of in een toekomstige maatschappij wenst, zoveel mogelijk te verwerkelijken in je eigen leven, maar daarnaast voortdurend rekening te houden met de maatschappij, waarin je moet verkeren.

Beide dingen zijn noodzakelijk. Het is m.i. logisch, dat een vader en moeder, die zich van hun verantwoordelijkheid tegenover het kind bewust zijn, het kind trachten te leren over de verantwoording, die een ieder draagt in zijn leven. Maar aan de andere kant ook het kind wijzen op de consequenties, die bepaalde handelingen in de maatschappij met zich plegen te brengen.

Vraag: U zegt, het kind heeft geen verantwoording voor zijn geboorte. Nu las ik, dat de geest soms zijn toekomstige ouders inspireert tot de geslachtsdaad om hierdoor te kunnen incarneren. Is een kind, uit een ongehuwde moeder geboren, dan niet zelf hieraan mede schuldig?

Antwoord: Gezien het feit, dat geestelijk zeer weinig verschil wordt gemaakt tussen gehuwd en ongehuwd, waar in de geest de liefde en niet het huwelijkscontract bepalend is voor het al of niet ideaal zijn van een bepaalde verbintenis, lijkt het mij niet gerechtvaardigd de geest verantwoording te laten dragen voor, of de schuld te geven van, onjuiste huwelijksverhoudingen, zoals die op aarde nu eenmaal bestaan.

Het zou dus - menselijk gezien - onredelijk zijn het kind van een ongehuwde moeder voor dit feit te laten boeten.

Reactie: Dat geen-schuld-hebben aan de voorgeschiedenis zou ik bij de mogelijkheid van beïnvloeding toch wel willen betwijfelen.

Antwoord: Ik blijf bij hetgeen ik gezegd heb. Maar zelfs indien u meent, dat u zich rehtens kunt verplaatsen in het standpunt van de geest, dan zult u nog toe moeten geven, dat stoffelijk door het kind althans geen enkele invloed kon worden uitgeoefend.

De kwestie van geestelijke beïnvloeding lijkt mij stoffelijk heel moeilijk vast te stellen. Ik ontken de mogelijkheid daarvan niet, maar meen, dat deze mogelijkheid heel wat kleiner is, dan u - met u misschien menigeen - aanneemt. De carnale lusten van de mens zullen met groter intensiteit lichamen kunnen doen produceren dan er voor de geest werkelijke noodzakelijkheden tot incarneren bestaan. De mensen schijnen op dat gebied minder tijd te hebben dan de geest, ofschoon deze de geboden gelegenheid vaak gaarne aangrijpt. Voorbeeld: u blijft ook niet wachten op een bepaalde wagen van de tram, wanneer een andere wagen van dezelfde lijn eerder voorkomt bij de halte, waar u wacht. Het zou onzinnig zijn de passagier te verwijten, dat hij juist in die wagen is ingestapt. Wat hij weet is uiteindelijk alleen, dat deze wagen hem naar zijn doel rijdt.

Hiermede hoop ik dan te hebben aangetoond, hoe volgens mij de ware toestand is. De stoffelijke voortplanting biedt dus een groter aantal mogelijkheden dan de behoefte tot reïncarnatie die de geest voor zich noodzakelijk acht. Menige geslachtsdaad zou dus leven hebben kunnen voortbrengen. Dit is echter niet ontstaan, omdat geen bezieling, geen geest voor dit lichaam beschikbaar was.

Vraag: Dus geen leven zonder bezieling?

Antwoord: Neen. Is er geen bezieling aanwezig, dan zal de bevruchte cel binnen een maand afgestorven zijn, zodat het resultaat bij de eerstvolgende menstruatieperiode afvloeit. Hierdoor ontstaat wel pijnlijke menstruatie. Om een mens te vormen is buiten een lichaam ook een geest nodig, anders zouden er op de wereld een stelletje levende doden rond moeten lopen. Ik kan onder omstandigheden met u eens zijn, dat sommige mensen daar wel wat op lijken. Maar desondanks: voor het leven als mens, of zelfs als dier, is een geest, is bezieling noodzakelijk.

Vraag: Hoe verklaart u dan, dat sommige mensen veel kinderen hebben en anderen helemaal niet?

Antwoord: In de eerste plaats, omdat hun vruchtbaarheid groter is en dus ook het aantal door hen aan de geest geboden mogelijkheden. Bovendien zien wij, dat in een groot gezin niet alleen een verlangen naar het kind is, maar ook de reeds bestaande liefde voor het kind de sfeer zo sterk tekent, dat voor men weet het ongelukje weer gebeurd is.

Mag ik hierbij voegen, dat een leven in een groot gezin - vanuit geestelijk standpunt - vaak begeerlijker is dan enig kind te zijn. In een gezin van tenminste drie à vier kinderen maakt het groeiende kind een natuurlijker en daardoor ook betere en snellere ontwikkeling mee, dan als enig kind mogelijk is. In het laatste geval drukken de gedachten en verlangens der volwassenen vaak zo zeer belastend op het kind, dat het slechts weinig mogelijkheid vindt, reeds in de jeugd de eigen persoonlijkheid te ontplooien. Ook dit wordt vaak aangevoeld door de geest en kan dus bij incarnatie mede een voornamelijk factor zijn. Dus sta mij toe erop te wijzen, dat veel van 's werelds grootste mannen uit grotere gezinnen voortkwamen, evenals vele belangrijke vrouwen. Laten wij daar echter niet te ver op door gaan, want anders komen wij op een geheel ander chapter terecht.

Vraag: Zijn er ook grote figuren onder de onechte kinderen?

Antwoord: Vroeger noemde men dat anders. Toen waren er grote ridders met een schuine balk in hun schild. Laten wij het maar zó uitdrukken: er zijn in de loop der tijden vele grote mensen geweest, die eerder kinderen der liefde waren dan de producten van een wettige huwelijksband. Hieronder moeten wij natuurlijk ook verstaan de kinderen, die.... hoe moet ik het zeggen..... een trein te vroeg komen. Want ook deze zijn het resultaat van de liefde en in feite dus buiten- of voorechtelijk tot stand gekomen. Dat mogen wij niemand kwalijk nemen. Vooral niet, waar de praktijk uitwijst, dat een dergelijk contact vaak betere, gezondere en ook mentaal meer gezonde kinderen voortbrengt dan een contact in een huwelijk, dat wat onverschillig wordt verdragen, omdat het er nu eenmaal bijhoort. De aanleiding tot het buitenechtelijk contact zal in een dergelijk geval het gevolg van experimenteren of hartstocht zijn. Wij kunnen echter vaststellen, dat de emoties in een dergelijke beleving intens en volledig natuurlijk zijn.

Vraag: En de geest, die onecht geboren wordt, heeft misschien de moeilijkheden zelf gewild, en staat dus al op zekere hoogte?

Antwoord: Dat is lang niet zeker. Wanneer het zo was, dan zouden de onechte er beter af moeten komen dan de echte kinderen, en bovendien nog geestelijk hoger moeten staan. Maar in de praktijk kunnen wij zeggen, dat er velen bij zijn met zo weinig besef van het stoffelijk leren, dat zij eenvoudig niet in staat zijn de consequenties van deze incarnatie te beseffen. U moet niet vergeten, dat onder de onechte kinderen meer ongelukkige dan grote mensen voorkomen. Met ongelukkig bedoel ik: mensen, die verschopt en verstoten over de straten zijn gaan slenteren, geen doel in hun leven hebben en zich hoogstens weten op te werken tot misdadiger, of stamgast in staatshotels met tralies.

Probeer toch altijd twee kanten van een zaak te zien. U hebt gevraagd: zijn grote mensen daaronder mogelijk? Mijn antwoord was: ja. Dat is zo. Dat betekent helemaal niet, dat dit nu ook regel is. Duidelijk?

Vraag: Een verloofd jong meisje wil met een andere jongen gaan kamperen. Zij beweert, dat zij voor deze andere slechts vriendschap voelt.

Antwoord: Ik zou zeggen, dat dit in de eerste plaats een kwestie is tussen het verloofde stel. Wanneer ik dit echter meer persoonlijk moet behandelen valt het buiten de kwesties, die ik hier mag bespreken. Wij hebben voor dit soort vragen een andere mogelijkheid geschapen, waar zo'n probleem nader kan worden gezien. Ik voor mij zou mij in een dergelijk geval af gaan vragen in hoeverre de verloofden elkaar vertrouwen of niet. Zo dit vertrouwen niet bestaat en het meisje toch doorzet, zou ik mij af gaan vragen in hoeverre die verlovings berust op iets anders dan werkelijke liefde. Is er tussen een verloofd paar inderdaad een innige eenheid, dan kan ik mij zeer zeker voorstellen, dat zo'n jongen en zo'n meisje een ander niet meer aankijken met enige seksuele bijbedoeling. Met een zekere waardering, ja, dat is natuurlijk. Maar zeker niet met de bedoeling om zelf geslachtelijk contact daarmee op te nemen.

Vraag: U gelooft dus inderdaad in vriendschap tussen de seksen?

Antwoord: Daar geloof ik inderdaad in. Ik mag er echter één beperking bij maken. Ik geloof daarin alleen, wanneer van een redelijke bevrediging bij beide partijen kan worden gesproken. Ik kan mij dus voorstellen, dat een gelukkig gehuwde vrouw een vriend heeft, die ook gelukkig gehuwd is en dat deze beiden voor elkaar niets meer dan vrienden zijn, zonder dat er zelfs maar enige seksuele bijgedachte bijkomt. Dit kan natuurlijk alleen, wanneer beiden in hun huwelijksleven vervulling en vrede vinden en dus niet zoeken naar een compensatie voor iets. Dit is waarschijnlijk wel in tegenstelling met wat de doorsnee freudiaanse romanschrijver beweert.

Vraag: Hoe verklaart u het verschijnsel van de huwelijksrouw?

Antwoord: Onder de heersende omstandigheden in doorsnee 50% gewoonte en 50% angst voor consequenties. Dit bij 70 tot 80% van de gehuwde paren, die trouw zijn. Huwelijksrouw in een waar huwelijk zie ik als een verplichting opgelegd door de eigen achting, zowel voor het "IK" als voor de beminde. Wanneer in een dergelijk geval van werkelijke ontrouw sprake is, is hiermede tevens het bewijs geleverd, dat de werkelijk goede verhouding tussen de echtgenoten niet meer bestaat.

Reactie: Ik had gedacht, dat men, wanneer men zijn vrouw werkelijk hoogacht, men van haar nooit huwelijkstrouw mag wensen.

Antwoord: Nou, nou, deze stelling is mij wel wat te boud. Uw gebruik van het woord "wensen" geeft u dus, aan, dat u ontrouw verwacht of wenst. En dat lijkt mij wel te ver te gaan. Ik zou het anders willen stellen. Men is ervan overtuigd, dat degene, die men werkelijk liefheeft ook recht heeft op eigen vrijheid. Hieruit volgt automatisch, dat, wanneer van een werkelijke liefde sprake is, er wederkerig geen behoefte of lust tot ontrouw bij een der partijen zal bestaan.

U zou mij nu haast verleiden een verhandeling te gaan houden over de waarde van de geslachtsdaad in een waar en goed huwelijk. Ik hoop, dat u dit onderwerp niet onwaardig vindt voor een bijeenkomst als deze. Het is voor vele mensen buitengewoon belangrijk.

Bij de vrouw is de seksuele handeling een uitdrukking van haar totale instelling t.o.v. het leven en in het bijzonder van één bepaalde mens. Hierin zit verborgen de drang tot het vormen van een huishouden; dus van een kleine gemeenschap voor zich. Verder zit hierin verwerkt de achting, het respect, dat zij voor iemand heeft. Verder de genegenheid voor en het vermogen tot geven aan één bepaalde persoon, die zij in zichzelf ontdekt. Wanneer al deze voorwaarden zijn vervuld, vindt zij in de geslachtsdaad een hoogtepunt, lichamelijk en geestelijk.

Maar dit dan ook alleen, wanneer inderdaad redelijk aan al deze voorwaarden is voldaan. Men zal mij voorwerpen, dat hoogtepunten ook op een andere wijze ontstaan, maar in een dergelijk geval zijn zij het resultaat van innerlijke onvrede en schuldcomplexen. Dan hebben zij als onmiddellijk resultaat meestal een daarop volgende morele kater. Dit is voor 9 van de 10 waar. Bij andere vrouwen vinden wij - wees niet ongerust, dames, de heren komen dadelijk aan de beurt - dat zij een zeer polygaam liefdesleven hebben. In een dergelijk geval kunnen wij wederom zeggen, dat dit het resultaat is van innerlijke gestoordheid en onvrede en, ofschoon hier geen sprake is van schuldbewustzijn, kunnen wij dit toch veelal zien als een soort wanhoopsuiting, wanneer het gebeurt in een monogame gemeenschap. Al het voorgaande wijst ons op een gebrek aan geluk en vrede. Ik meen, dat in een waar huwelijk, bij een ware liefde, hiervan althans op dit gebied sprake dient te zijn.

Voor de man is in vele gevallen het zoeken naar buitenechtelijk seksueel verkeer het resultaat van zijn behoefte tot groot doen. Ook wel van een te groot egoïsme, waardoor hij niet tot een goede aanpassing bij de wensen en de behoeften van zijn partner wil of kan komen. In enkele gevallen wijt men dit aan lichamelijke factoren. Ik ben zo vrij te betwijfelen, dat deze factoren zo overheersend zijn, als vaak wordt voorgesteld. Verder komt de ontrouw vaak voort uit de mannelijke lust tot verovering. Men begeert de seksuele daad als zodanig niet. Zij brengt echter haar bevrediging mee, waar men zich begeert door en aantrekkelijk voor een nieuwe vrouw ziet.

U zult met mij eens zijn, dat onder deze omstandigheden het seksueel verkeer slechts weinig betekenis heeft. Het behoort dan zeker niet tot wat wij noemen: uitingen der ware liefde.

Wanneer de man echter in zijn vrouw de vervulling van zijn leven ziet, de perfecte aanvulling van zijn persoonlijkheid, dan zal hij alleen al uit achting voor haar zich onthouden van een contact met anderen. Want, zo zal hij zich zeggen: zelfs indien zij dit nooit zal weten, heb ik haar hierdoor beledigd. Verder zal hij zichzelf zeggen: wanneer ik op een dergelijke wijze mijn liefde verneder, en mij dit kleine offer voor de vrouw, die ik liefheb, niet getroost, dan heb ik mijzelf verloochend. Dan ben ik eigenlijk geen echte man. Daarom blijft hij in zijn vrouw, ook zichzelf trouw. Toch ben ik met de vraagsteller eens, dat menige man eerder trouw is, omdat hij echtscheiding vreest, of huiselijk onenigheid, terwijl ook omgekeerd dergelijke gevallen bestaan.

Mogen wij dit laatste echter als maatstaf nemen? Wij kunnen m.i. hoogstens zeggen, dat hieruit blijkt, dat slechts weinige huwelijken de perfectie bereiken, die de kern der huwelijksverhouding is, zoals de romantici beweren. Verder kunnen wij vaststellen, dat de maatstaven, die in een huwelijk moeten worden aangelegd hoofdzakelijk afhankelijk zijn van de verhouding van de huwelijkspartners onderling. Ook de vrijheden, die zij zich zullen permitteren zijn geheel afhankelijk van de wijze, waarop zij tegenover elkaar en tegenover het leven staan. Is er sprake van een perfecte huwelijksverhouding, dan zien de beide partners de wereld slechts in verhouding tot hen beiden en valt hiermede het verlangen zowel als de geestelijke mogelijkheid tot ontrouw geheel weg.

IK hoop, dat u mij deze uiteenzetting niet kwalijk neemt.

Vraag: Is het mogelijk, dat een gelukkig gehuwde vrouw daarnaast een geliefde vriendin van eigen sekse heeft?

Antwoord: Het is een mogelijkheid. Er bestaan op dit gebied complexere dingen, dan de meesten van u zich kunnen voorstellen. In een openbare bijeenkomst meen ik echter, dat ik, ingaande op deze vraag, te ver zou moeten gaan. Naar ik meen, zijn mijn antwoorden toch al duidelijker en verder gaand geweest, dan men in een openbare bijeenkomst met recht mag verlangen. Er zijn grenzen.

Het is echter mogelijk, zoals er ongetwijfeld nog veel meer mogelijkheden bestaan, die wij m.i. beter niet kunnen bespreken. Degenen, die dezen kennen, zullen er meestal zelf wel over zwijgen. Door er over te spreken zouden wij misschien anderen, die thans enigszins onbevredigd zijn, op deze mogelijkheden attent maken, waardoor zij al experimenterende zichzelf in het ongeluk zouden storten. Het is nu eenmaal niet mogelijk volledig alle consequenties van deze dingen weer te geven en uit te drukken. Neemt u mij dus niet kwalijk.

Mag ik aannemen, dat hiermee het onderwerp beëindigd is? Wanneer dit voor u een opluchting betekent en een zucht van verlichting slaakt, bedenk dan, dat u hierin één bent met mij, want deze onderwerpen zijn zeer precair. Waar eerlijkheid op dit gebied door sommigen wordt gezien als een ontheiliging op een bijeenkomst als deze. Ik meen echter, dat deze dingen voor het menselijk leven van zodanig belang zijn, dat ook zij een belichting verdienen, juist in een bijeenkomst als deze. Zij hebben n.l. grote invloed op de geestelijke ontwikkeling van de mens.

Dan wens ik u nu een prettige pauze en geef het medium vrij. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden,

Vragenrubriek. Beantwoording der vragen, zover wij dit weten en kunnen. Persoonlijke vragen worden niet beantwoord, tenzij voor het geheel belangrijk, dit naar ons oordeel.

Vraag: Wat geeft de doorslag bij incarnatie of iemand meer of minder mediamiek zal zijn?

Antwoord: Mediamiciteit heeft niets te maken met incarnatie, zodat er geen waarde hierbij doorslag kan geven. Bij incarnatie geven de volgende voorwaarde de doorslag: het eigen geestelijk bewustzijn, de geestelijke mogelijkheden, de stoffelijke mogelijkheden, de eigen drang tot incarnatie.

Wij kunnen dus aannemen, dat elke incarnatie plaats vindt aan de hand van de behoefte, die de geest voelt. De geest wordt hierbij geleid door het bewustzijn, dat zij omtrent dit leven reeds bezit. Incarnatie is dus het resultaat van eigen bewustzijn plus stoffelijke mogelijkheden, mediamiciteit is hierbij een secundair verschijnsel.

Vraag: Heeft het met de helm-geboren-zijn enige betekenis, of zijn dit bakerpraatjes?

Antwoord: Bakerpraatjes.

Vraag: Hoe staat het met de geestelijke bewustwording van iemand, die zich bewust onthoudt van geslachtelijk verkeer (R.K. geestelijken) of bv. een ongehuwde vrouw.

Antwoord: Wij kunnen zeggen, dat een onthouding van geslachtelijk verkeer, mits het periodiek gebeurt met de opzet hierdoor geestelijke waarden en krachten te verwerven een bewijs is, dat men al enig inzicht heeft in de mogelijkheden van transmutatie. Het betekent dus: bewustzijn. Wanneer dit permanent, dus continu plaats vindt, bv. terwille van een geloofsprincipe, zonder dat men hierdoor enige innerlijke beleving ervaart, blijkt mij hieruit, dat de persoon in kwestie over het algemeen niet rijp is en gerechtigd tot het

treffen van een zelfstandig oordeel omtrent geestelijke waarden, of de uitdrukking daarvan in stoffelijke waarden.

Vraag: Is u iets bekend over de stam van de Aucas, levend in Ecuador.

Antwoord: Ik zal proberen langzaam te spreken. Men heeft mij juist gezonden, dat kan ik u wel zeggen, opdat de "vragenrubriek" in de daarvoor gestelde tijd zou kunnen worden af gewikkeld.

De Auca-Indianenstam leeft in de binnenlanden van Zuid Amerika. Een bloedvermenging is hierin aanwezig, zodat Spaanse invloeden hier optreden. Toch kan niet worden gezegd, dat de Auca- en Oraka-Indianen afstammelingen zijn van de Inca's. Wel hebben zij contact met enkele stammen, die onmiddellijk van Azteken en Inca's afstammen. Dit zijn echter kleine groepen. Eén van deze stammen is aan het uitsterven en telt nog slechts 30, meest oudere leden.

Vraag: Een Amerikaans journalist schoot zich dood. Uit nagelaten brieven bleek, dat hij een onderzoek instelde, aangaande de juistheid van de reïncarnatietheorie.

Antwoord: Het schijnt, dat het hem dan erg tegengevallen is. Anders kan ik mij een dergelijke reactie niet voorstellen. Ik meen niet, dat ik hierop verder een redelijk commentaar kan geven.

Vraag: Bestaan er op aarde nog afstammelingen van de Atlantiërs? Zo ja, waar? Leven zij nog als deel van een volk? Zijn zij nog kenbaar?

Antwoord: Afstammelingen der Atlantiërs leven inderdaad nog. Zij zijn echter niet meer als zodanig kenbaar. Onder de Kelten vinden wij echter nog wel mensen, die sterk Atlantische inslag, zelfs Atlantische kentekenen vertonen, bv. in Ierland en sommige delen van het Schotse hoogland. Verder vinden wij nog tekenen van de Atlantische invloed in landen als Peru, Columbia, in het noorden van China, vooral in de provincie Honan, verder in Achter-Indië en wel in de buurten van Madras.

Vraag: Men zegt wel, dat 1/3 deel van het Joodse ras ook uit Atlantis stamde.

Antwoord: Dit is wel juist, waar het z.g. ras een mengras is. In de oude tijd zijn Atlantiërs in stammen opgenomen, waaruit later het Joodse ras uit is ontstaan. Op dezelfde wijze kunnen wij zeggen, dat Atlantische invloeden in de Midden-Amerikaanse staten en Egypte optreden. Daar zijn zij echter thans niet meer kenbaar aanwezig. De eigenschappen van het vroegere Atlantische ras zijn daar teloor gegaan, of onderdrukt door de stammen en rassen, waartoe de nakomelingen thans behoren.

Vraag: Men zei, dat het speciaal voorkwam in de stam Juda. Is dat juist?

Antwoord: Dit lijkt mij tamelijk willekeurig. Wil men nagaan, hoe de verdeling was, dan waren er, zo lijkt mij, minstens evenveel in de stam van Japhta en Levi.

Vraag: In de voorzegging 1954 werd voorzien, dat in de Braziliaanse oerwouden een stad zou worden ontdekt, waardoor gegevens over de vroegere Amerikaanse beschaving ter beschikking zouden komen. Hebt u daaromtrent nadere berichten?

Antwoord: Op het ogenblik is men bezig in het diepste geheim een expeditie uit te rusten op kosten van de gezamenlijke regeringen van Brazilië en de Verenigde Staten. De expeditie zal beschikken over een aantal helikopters, vliegtuigen en legereenheden. Men stelt zich voor in samenwerking met de Braziliaanse Indianenagenten, die thans reeds in het oerwoud werkzaam zijn door te dringen tot een plaats aan de bovenloop van de Amazone, waar men een groot aantal ruïnes meent te hebben waargenomen. Ik kan u niet mededelen in hoeverre een deel van de expeditie al geslaagd is en in hoeverre hier gegevens bekend zijn, kan ik u tot mijn spijt niet mededelen, aangezien mij hieromtrent niets bekend is.

Vraag: Wat is het Humanistisch Verbond?

Antwoord: Ik zou haast zeggen: vraagt u dat eens bij het Humanistisch Verbond zelf. Dit zal u hierover uitvoeriger en meer gedocumenteerd bescheid kunnen doen dan ik. In het kort echter: het Humanistisch Verbond tracht een overkoepeling te bereiken van alle mensen, die streven naar een menswaardiger leven. Men tracht tot uiting te brengen een volledig menswaardig gedrag en uiting tegenover de medemens, en wel zonder zich te binden aan een dogmatische richting, zodat men alle geloofsrichtingen

en opvattingen daaromtrent, gezien het gemeenschappelijk streven, zal kunnen overkoepelen. Het verdere kunt u bij het Humanistische Verbond zelf horen.

Vraag: In het boek "Door het Oog van de Meesters" door David Anrias wordt een aantal Meesters genoemd. Leven deze Meesters nog op aarde? Wie of wat is de Heer Maitreya? Meester Hilarion zou Paulus geweest zijn? Op welk gebied is hij werkzaam? Waarom wordt hij door de Orde veroordeeld t.a.v. zijn werk in het christendom? Wat is het verschil tussen Meester Jezus en de Heer Maitreya, genaamd "de Christus? Zijn zij dezelfde? In voornoemd boek wordt Krishnamurti veroordeeld. Is dit terecht? Leeft Meester Hilarion nu nog in Egypte in een Kretenzer lichaam?

Antwoord: De genoemde Meesters leven inderdaad nog op aarde. Het aantal genoemde namen bevat echter slechts een zeer klein gedeelte van de verlichte geesten, die thans als Meester op aarde leven. T.a.v. de Heer Maitreya kunnen wij zeggen, dat hij de verpersoonlijking is van de godsdienstige gedachte op aarde en als zodanig invloed heeft gehad bij elke stichting van een grote religie gedurende zeer lange tijd. Hij leidt op het ogenblik nog deze werken en kan in dit verband worden gezien als de God, die door Mohammed spreekt, maar ook als de Christus, Die in Jezus optreedt, evenals de kracht van de Boeddha, op het ogenblik, dat hij ontwaakt tot een bewustzijn van zijn Boeddhachap. Het is dus een lerende kracht, die zich uitdrukt in de daarvoor geschikte, soms haast volmaakte lichamen en in verschillende vormen op aarde vertoeft om voortdurend in contact te zijn met de aarde. De uitdrukking Heer Maitreya i.p.v. Meester duidt reeds aan, dat wij hier te maken hebben met een kracht van overheersend belang. Hij zou kunnen worden uitgedrukt als verpersoonlijking van de aardgeest in menselijke vorm, waarbij dus een gedeelte van het bewustzijn speciaal voor de mensheid en op de mensheid is gericht van de aardgeest uit, evenals van enkele andere invloeden. Sprekende in deze term, zou ik moeten zeggen: Deva's, wij kunnen echter evengoed zeggen: engelen of geesten, die met de mensheid een parallelle ontwikkeling doormaken zonder stoffelijk bestaan: dezen allen vinden hun uitdrukking door deze figuur, die op voor mensen bevattelijke wijze een voortdurend openbarende werking al deze waarden aan de mensheid voorlegt.

Vraag: Beheerst de Heer Maitreya ook de z.g. paranormale genezing?

Antwoord: Neen, Hij stimuleert deze niet. Wij gaan, zoals hij, uit van het standpunt, dat wij een ware bewustwording op religieus gebied met een benadering van de innerlijke krachten, dus ook van de Goddelijke kracht, zal bereiken en hierdoor in staat zal zijn genezend te werken t.o.v. anderen. Dit houdt echter niet in, dat hij de paranormale genezing beïnvloedt. Hiervoor zou men zich eerder moeten wenden tot Meester Hilarion, die Paulus vroeger geweest zou zijn. Ik mag er bij voegen, dat de gedaante Paulus, die van een fanatieke leraar is en als zodanig ons, als leraar, binnen het christendom absoluut niet sympathiek is. Wij menen, dat hij als Meester beneden de Heer Maitreya staat, die zich onmiddellijk uitte door wat men noemt, de Meester Jezus. D.w.z. het voertuig Jezus, waarin de Christusgeest werkzaam was. Hij had m.i. dus niet het recht van Christus leer een eigen interpretatie te geven.

Ik meen dan ook, dat hij dezelfde, vaak sterk dogmatische uitingen bewerkstelligd heeft op de gebieden, waarvoor hij zich op het ogenblik het sterkste interesseert. O.a. het spiritisme. Hij leeft inderdaad op aarde, vertoeft op het ogenblik echter niet in Egypte, maar ergens in het vroegere Syrië.

Meester Jezus is, zoals uit het voorgaande blijkt, niet identiek met de Heer Maitreya, maar was door zijn perfectie en beschaving degene, die tot drager kon worden van de Christusgedachte, de gedachte van de leer Maitreya dus, die zo zijn uitdrukking vond door middel van het - mag ik zeggen - medium: Jezus.

Wat betreft de veroordeling van Krishnamurti meen ik, dat deze veroordeling niet daadwerkelijk plaats vindt in het werk, maar zover mij bekend, daaraan vastgeknoopt is. Krishnamurti is n.l. de weg gegaan van de stof verzakende, ofwel de weg der Engelen. Een weg, die voor sommige mensen inderdaad geheel te volgen is. Persoonlijk acht ik hem daarom als leraar van zeer groot belang. Hij heeft echter door zijn optreden, vooral in de theosofische beweging, enige schade toegebracht, met het gevolg, dat men hem in dit kamp niet altijd even welwillend beoordeelt. Dit vooral door degenen, die van de theosofie een soort dogmatische godsdienst trachten te maken. Ik denk, dat daaruit deze veroordeling dan ook wel is voortgesproten.

Vraag: De Mahachohan heb ik niet horen noemen. Ook zou ik graag weten, hoe wij de Graaf de St.Germain moeten beschouwen.

Antwoord: Zoals u misschien weet, is de Graaf de St.Germain inderdaad een Ingewijde. De Mahachohan is een kracht van wijsheid en behoort in zijn werking bij een naar ik meen door u een vorige maal aangesneden probleem n.l. dat der 7 stralen. Als zodanig valt hij op het ogenblik buiten discussie.

Vraag: Is reïncarnatie de bezieling van een nieuw lichaam?

Antwoord: Ja, in de volgende zin: de geest heeft een eigen ontwikkeling doorgemaakt gedurende een bepaald leven. Zij heeft hieruit een aantal waarden meegenomen, die niet identiek zijn met de stoffelijke waardering in dit leven. Voor haar betekenen ze de mogelijkheid zichzelf geestelijk verder uit te breiden. Komt zij echter tot de conclusie, dat zij hiermee niet voldoende gevormd is op zuiver geestelijk gebied, dan kan zij niet verder gaan zonder eerst weer de resultaten van haar gedachten aan den lijve te ondervinden. Zo besluit zij te reïncarneren, waar zij een nieuw lichaam bekleedt, zal zij over het algemeen zeer weinig van haar vroegere ervaringen en levenstoestanden hierin vast kunnen leggen. Zij zet, vanuit geestelijk standpunt, haar leven, voort in een nieuw voertuig, dat bestemd is haar een eindweegs te brengen. Zij hoopt hierdoor te bereiken, dat zij verder zal kunnen gaan in zuiver geestelijke zin, zonder in de noodzaak te verkeren ook verder nog stoffelijke beperkingen en belemmeringen te hoeven aanvaarden.

Vraag: Kunnen zij dan ook achteruit gaan?

Antwoord: Achteruitgaan niet. Wat je weet, weet je. Wel kun je weten op twee manieren gebruiken. Wanneer je de consequenties daarvan echter niet aan den lijve ervaart, zul je nooit tot inzicht komen. Wanneer je echter geïncarneerd bent vanuit een lichte sfeer, kun je het bewustzijn van deze verlichte sfeer nooit meer verliezen. Wel kun je tijdelijk door zelfgeschapen waantoestanden in het duister komen te verkeren, wanneer je het lichaam verlaat.

Wanneer je echter de werkelijke toestand van de geestelijke sferen weer leert accepteren, zul je weer onmiddellijk terug kunnen keren tot je eigen sfeer, zij het dan, dat je verzwakt kunt zijn door de strijd, die je hebt gehad en bij deze terugkeer enige steun behoeft. Je ondergaat dan een kleine rustperiode voor je ook weer daadwerkelijk aan het leven in je eigen sfeer deel kunt nemen.

Vraag: Ik kan het niet helemaal aanvaarden vanuit een lichte sfeer op aarde komen? Zijn er dan weer nieuwe waarden?

Antwoord: Ja, dat zijn weer nieuwe waarden. Om het geheel met u te bespreken zou ik meer tijd nodig hebben dan ik thans heb. Ik zal trachten het heel kort neer te leggen. Verstaat u mij niet, dan moet u het maar nalezen.

De toestand is zo: de geest, reïncarnerende, heeft door voorgaande incarnaties al een aantal stoffelijke waarden leren beseffen. Aan de hand hiervan heeft zij zich een mening gevormd omtrent haar eigen waarden en de noodzaak van handelen op geestelijk gebied. Wanneer ze echter ontdekt, dat de door haar aanvaarde richtlijn voor beheersen van het geestelijke niet geheel voldoende zijn, waardoor zij niet tevreden is met haar eigen geestelijke status en verder wil gaan, komt zij tot de conclusie, dat zij alleen verder kan gaan, wanneer zij meer stoffelijke ervaring heeft opgedaan. Deze hoopt zij op te doen door opnieuw in de stof te incarneren, waarbij zij soms ook tracht een deel van haar eigen waarde in de stof vast te leggen, door ze in de hersenen te verankeren. Meestal echter zal zij haar indrukken vanuit de geest op de stof afdrukken, waar zij dan als aanvoelen of intuïtie tot uitdrukking komen.

Op deze wijze verwerkt de geest dus in een nieuw stofleven een reeks ervaringen, die ofschoon volgens de mensheid slechter dan een voorgaand leven, in werkelijkheid een aanvulling vormen voor hun geestelijke behoefte, en hierdoor komen zij dan tot de conclusie, dat zij geestelijk –willen zij verder gaan - een bepaalde richting in moeten slaan. Heeft zij geluk, dan keert zij niet meer terug op aarde. Blijkt het, dat zij ook hier nog vergissingen heeft gemaakt, dan zal zij opnieuw reïncarneren. Dit is in het kort de werkelijke gang van zaken.

Vraag: Wanneer een geest in een gebocheld lichaam incarneert, is het dan mogelijk, dat dit een karmakwestie is, of kan het vrije keuze zijn?

Antwoord: Beide mogelijkheden bestaan, maar over het algemeen kunnen wij zeggen, dat een dergelijke keuze alleen bewust zal volgen door een geest, die niet geheel normaal, d.w.z. niet geheel lichtend nog is. Het komt dan uit een zeker onbewust zijn, waarbij men een dergelijke verwrongen vorm de voorkeur geeft boven een meer natuurlijk en meer aan het 'ik' aangepaste. In vele gevallen kunnen wij zeggen, dat de geest incarneert in een dergelijk lichaam door haar onbewust zijn van bepaalde waarden op aarde, die als consequentie hebben het gebocheld zijn van een dergelijk lichaam.

Vraag: Wanneer ik uw uiteenzetting hoor, kom ik tot de conclusie, dat het mensdom nog niet veel verder is gekomen dan het begin.

Antwoord: Tot mijn spijt ben ik het volledig met u eens. Waar er al langzaam een vooruitgang te vinden is in het mensdom en wij bovendien in aanmerking moeten nemen, dat de geest, die het meest bewust is, over het algemeen het menselijk lichaam verlaat en ook het mensdom niet meer betreedt, tenzij daarin bewust incarneert als leraar of als Meester, kunnen wij aannemen, dat het geestelijk peil veel sneller stijgt dan dat van het menselijk ras.

Vraag: Een geest, die incarneert, heeft een levensplan. Kan hij gedurende zijn leven dit levensplan nog beïnvloeden?

Antwoord: Gelukkig wel. Want als wij nagaan, dat de geest zijn levensplan opmaakt in het onbewust zijn van de waarden, die hij volledig moet beleven, alleen met een idee omtrent hetgeen hemzelf ontbreekt, zou het wel zeer wreed zijn hem in het gehele leven te houden aan de resultaten van deze onwetendheid zonder meer. De geest, die bewust is, kan inderdaad al gedurende een stoffelijke periode a.h.w. een tweede incarnatie doormaken, waarbij de totale drijfveren van het stoffelijke leven veranderen, haar eigen doelstellingen geheel anders kiezend en daardoor komen tot een hernieuwd bewustzijn, dat voor haar volledig bevredigend kan zijn. Dat gebeurt niet in een nieuw leven, maar door een totale omkeer - in het begin geestelijk - in dit leven en daarop volgend een verandering van instelling van het lichaam, hoofdzakelijk bepaalde verandering van interne waarde in interne secretie, waardoor de drijfveren in het lichaam plus de eigenschappen ervan aanmerkelijk kunnen veranderen.

Dus in één leven kan men meerdere levens a.h.w. doormaken, wanneer men door ervaring geleerd hebbende besluit een volkomen andere richting in te slaan. Hierbij wordt ook de z.g. rechte lijn van oorzaak en gevolg onderbroken en kan niet meer rechtlijnig worden gezien in de zin, dat één leven dus een voortdurende voortgang van oorzaak en gevolg is zonder veranderingen. Het kritieke punt: verandering van geestelijke instelling betekent een totaal nieuwe reeks van oorzaak en gevolg voor het menselijk lichaam.

Vraag: De geest, die pas overgaat, wordt, naar ik hoor, wel beïnvloed door een andere geest, die al eerder is over gegaan. Dan kan men toch niet weten, wat waar is.

Antwoord: Die zekerheid kan wel bestaan, omdat men de indrukken, die men van anderen verkrijgt, niet altijd parallel hoeven te lopen met de indrukken, die men zelf krijgt. Verschil van het beeld plus het opgelegde beeld is dan voldoende om vast te stellen, dat het op u afgedrukte waan is. Men moet daarvoor eerst komen tot een volledige uiting van zichzelf en dan tot een vergelijking van beide invloeden, dan kan men het inderdaad vaststellen.

Nu vrienden, ik heb mij van deze vragen kort en krachtig afgemaakt in de hoop enige tijd te sparen en ik meen daarin aardig geslaagd te zijn, zonder al te veel vragen onbeantwoord te laten. Wanneer sommige vragen uws inzien niet volledig genoeg zijn beantwoord, dan kunt u – na het antwoord eerst te hebben nagelezen, wat ik u aanraad te doen in dit geval - altijd daarop nog terugkomen in de volgende "Vragenrubriek".

Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goeden avond, ik geef het woord over aan de laatste spreker.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Het is mijn taak, de rubriek "Het Schone Woord" te behandelen, naar ik meen, aan de hand van een citaat. Is er een citaat aanwezig?

Reactie: Zeg niet alles, wat jij weet, maar weet altijd, wat jij zegt.

Een woord zo waar als vele: die gesproken worden, maar in zich reeds dragende een tegenspraak.

Want: wie weet, wat hij zegt, zal dit niet zo snel meer zeggen.

Weet wel, wat jij zegt.
Wanneer de woorden u ontvlien,
dan zijn zij nu niet meer te vangen,
en zult gij vaak in angstig bangen
't gevolg van uwe woorden zien.
Weet, wat jij zegt,
want vluchtig woord,
wordt soms de mens tot worgend koord,
dat hem de levensadem snoert,
dat hem naar verre landen voert
en dat tot in de diepste hel.
Een woord gesproken, o zo snel
klinkt voort tot in de eeuwigheid.
Veroorzaakt onvree soms en strijd,
of schept een wereld vol van waan
belemmerend voor 't vrij bestaan van geest.
Daarom bedenck, wie 't woord gesproken heeft
en dan de waarde eerst bedenkt
is zo te laat geweest.
Te zeggen, alles wat jij weet,
is heus niet goed,
want weet je alles, dan is de vraag steeds nog,
of je zeggen moet,
dat, wat je weet,
want anderen kunnen juist jouw weten
veelal niet goed verstaan.
Zij vervallen daardoor in de toornige
onwaardigheid, of waan van waarden
en kunnen niet meer zelve staan
en leven op d' aarde,
zoals het behoort.
Hoedt u zelfs voor het ware woord!
Het ware woord verkrijgt zijn waarde,
wanneer het als waarheid wordt verstaan,
wanneer aan de betekenis daarvan
niets meer is te kort gedaan,
men daaruit schept het diepste weten
en deelt dat weten, dat reeds in u leeft.
Dan slechts is het goed,
dat gij door uw weten
het woord aan anderen geeft.
Zo hoedt u voor de vele woorden,

die worden tot een zang,
en klinken zinloze akkoorden,
dat uren, ja, jarenlang
verdoven ieder, die ze horen.
Geef liever in des levens strijd
uw daden, eerder dan uw woorden.
Zij worden tastbare werkelijkheid
en worden niet meer misverstaan,
zij vallen op de duur de waan,
die vaak de mensheid zo bekoorde.
Spreek, wanneer het nodig is.
Maar spreek eerst, wanneer gij zelve weet,
dit, -wat ik zeg is waar-,
de waarheid, die ik geef is voor een ander
niet gevaar, of wordt door andere misverstaan.
Dan zijt gij eerst verantwoord
Weet gij dit, laat dan de woorden gaan
en vlecht een koord, dat reikt tot aan de eeuwigheid.
Omvaam de ban van tijd, van leven
eenvoudig met een woord
en sla in woorden even aan
het eeuwige akkoord
van hemelse kracht,
van hemels bestaan.
Maar durf ook wel te zwijgen.
Te zwijgen zelfs, wanneer daardoor
moeilijkheden dreigen.
Zoek niet steeds naar een willig gehoor,
dat uwe wijsheid aanvaardt,
dat u als een wonder van wijsheid
zo vaak, aanbiddend haast, bestaat.
Zoek liever naar een werkelijkheid,
die in uzelve leeft.
Er is een Kracht, Die doet het nood,
u de juiste woorden geeft.

En in deze korte samenvatting heb ik dan, geloof ik, het bewuste citaat voldoende behandeld. Sta mij toe, daar een paar woorden aan toe te voegen.

De woorden, die wij zeggen, moeten zeer goed gewikt en gewogen worden.

Wij, die beter kunnen zien dan u, hoeveel een woord betekent, voelen ons vaak gedwongen om bepaalde punten niet aan te roeren om bepaalde dingen te verzwijgen. Niet, omdat wij u willen bedriegen, integendeel, maar omdat wij weten, dat deze waarde voor u thans eerder een gevaar is dan een zegen. Ditzelfde gebeurt ook in uw leven. Vaak is het voor u een noodzaak om te zwijgen, omdat u weet, omdat het uitspreken van het in u levende voor anderen eerder een vloek dan een zegen zou zijn.

Nog meer waar is natuurlijk, dat wij slechts dan mogen spreken, wanneer wij de waarden in ons ook echt leven en wij volledig van hun waarheid overtuigd zijn. Eerst dan hebben wij het recht anderen deze dingen als waar voor te leggen. Doch zolang er in ons nog een twijfel heerst, mogen wij niet van een ander verlangen, dat hij deze woorden wel accepteert. Hiertoe voert het vaak, wanneer wij spreken zonder te weten, wat wij zeggen.

Er is een woord, dat alle waarheid omvaamt. Er is een Goddelijk woord, dat niet kan worden beperkt of omschreven. Dit woord leeft in u en zal eens, wanneer uw eigen weten volmaakt is, door u werden geuit. Juist, wanneer u het uiten kunt, zult u terwille van de mensheid, van het onbewuste leven rond u dit woord niet uitspreken, waar het als waarheid een verschrikking is voor een ieder, die het nog niet verstaat.

Hiermede besluit ik dan mijn korte betoog en ik dank u voor uw aandacht en wens u allen een goedenavond en een gezegende huisgang.